

En dai bi't weeder (Original faan Christiane Ehlers)

Riewert an Anna san uun Nuurdjiisklun aran; jo wene miast al uun Denmark. Wegaanjs keer dön bialen fölsis mä hörens aalern tu't weeder: Uun a sun of uun't heef spele, föör a waagen wechluup an uun a somer iin uun't kuul weder spring, det mei jo uu so hal. Laura an Markus, hörens feter an kusiine, wene uun't süüden faan Tjiisklun. Diar jaft det huuch berger, man a sia as widj wech. Riewert an Anna haa loong diarüüb teft, an entelk as at sowidj: Laura an Markus kem för en weg tu beschük! Dön bialen ütj Nuurdjiisklun haa al föl beraamet, wat jo mä dön bialen maage wel. An at best as: Een dai skal det tu't weeder gung! „Bi üs jaft det sogoor tweisis weeder“, ferklaaret Anna. „Üüb de een eeg a nuurdsia, an üüb de öler eeg a uastsia.“ „An huar keer wi hen?“, wal Laura wed. „Tu a nuurdsia, det as dach wel klaar“, rept Riewert. „Diar kön wi föl muar belewe. Ens as det weeder diar, ens as at wech. An en berig jaft det diar uk!“ „En berig, bi jam? Heer as dach ales plaat.“ – „An huaram jaft det ens weeder, an ens ei?“ So gans kön dön bialen ütj a süüden faan Tjiisklun det ales noch ei liaw. Det tuur mä't auto düüret ei loong. Gau klemre dön jongen efter bütjen. Man faan't weeder as niks tu sen: Iarst ens stun jo föör en oord berig. „Hoker as tuiarst boowen üüb de berig?“, fraaget Anna. Diarauer skel Laura an Markus gratem laache. Det skal en berig wees? Jo kön goor ei muar aphual tu laachin. „Üüs berig het dik. De as ferlicht ei so huuch üüs jamens berger, man diarför as hi föl linger üüs wi luke kön“, mäant Anna. „An de dik häält det weeder bi en sturemflud turag.“ „Nü oober luas!“, rept Riewert an stoft tuwais. „Paase üüb, schepluurter!“ „Mää, mää“, böklet san feter an räant beeftuun. Ian – tau – trii, san's al boowen üüb a dik. An noch wat gauer süüse jo üüb de öler sidj weler deel. „Stop“, hiar jo üübmoor faan beeften. „Ik toocht, wi wul tu't weeder keer. Oober huar as do nü det weeder? Ik sä bluat gräen slober“, klaaget Laura. Nü skel Anna an Riewert griine. „Tschä, eeb – as niks mä weeder“, ferklaaret Riewert. An det, wat grä ütjschocht, as at heef. Wi sai diar moder tu. Diar kön wi üüb luup, det maaget spoos!“, frööget Anna ham. „Altermaal: skur an höösen uf, brek aptiawle – an luas! „Weler luup dön fjauer tuwais. Kwitsch, kwatsch, kwitsch, kwatsch – plaat baarsbianet staape jo uun de moder ambi an skrei, wan jo jip iinsake, an det moder troch a tuanen kwaaset. „Nü wise wi jam, wat det bi a sia ales tu sen jaft, wan at weeder ei diar as.“ Anna an Riewert san gans iiwrig: Diar as en heefwörem, de det sun faan't heef frat. Wi fu ham nimer tu sen, an hi maaget letj sunbonker. Jo sä ütj üüs ‚Spaghetti‘. Do as diar det kraab, wat so gau üüs at gungt wechleapt. Dön jongen schük skalen, stianer an holt. Markus bodelt an bodelt: Hi wal üüb arke faal en heefwörem tu paak fu. Hü loong dön fjauer wel noch uun't heef spele kön? Bit a flud komt an ales weler oner weeder saat.